

ARVOITUKSELLINEN GURDJIEFF;

Ranskassa 1949 kuollut kreikkalais-armenialainen George Gurdjieff oli viime vuosisadan merkittävimpiä henkisiä opettajia, jonka arvoa ei vielä tänäkään päivänä osata riittävästi arvostaa. Hän syntyi 1877 kaukasuksella Karsin kaupunkissa, jossa olosuhteet sinä aikana olivat epämääräiset, mutta nuorelle Gurdjieffille hyvin suuri haaste tehdä psyykkisiä tutkimuksia. Gurdjieff ja hänen opetuksensa NELJÄNNESTÄ TIESTÄ on hyvin poikkeuksellinen ja mielenkiintoinen, vaikkakin hämmäntävä ilmiö nykyajan monien aatevirtauksien joukossa. Hänen laajojen, etupäässä Aasiaan suuntautuneiden tutkimusmatkojensa tavoitteena oli ”ihmisen salaisuuden” selville saaminen. Ei mikään helppo haaste. Gurdjieffista sanottiin ettei hän ”elänyt unessa”. Hänen ideoitaan eli ”systeemiään” on esityelty ensi kerran suomeksi P.D. Ouspenskyn kirjassa; IHMISEN SIELULLISET KEHITYSMAHDOLLISUUDET, jossa joudumme länsimaisen kulttuuriperinteen alkujuurille, jotka ovat paljon vanhemmat kuin antiikin kulttuuri ja hebrealais-hellenistinen perinne.

Gurdjieffin tavoitteena oli avata ihmisten silmät näkemään ja huomaamaan kuinka suuria kehitysmahdollisuuksia meillä normaali-ihmisillä on ja toisaalta saada meidät ymmärtämään millaiseen umpikujaan ”nykykulttuuri” on meidät ajanut. Kun moderni ”tieteellinen” psykologia tutkii ihmistä sellaisena kuin se havaitsee, kuvittelee tai arvelee ihmisen olevan niin vanhan ajan psykologia eli vanha tiede tutkii ihmistä HÄNEN MAHDOLLISEN KEHITYKSENSÄ KANNALTA. Polaarisuuden maailma vetää meitä puoleensa voimakkaasti kuin suuri magneetti, että tuntuu olevan lähes mahdoton vastustaa sitä. Kun ihmisen toimintaa säätelee eräs tärkeä koneisto, se on polaarisuus, jonka tehtävänä on osaksi muuntaa erilaisia energioita, osaksi voittaa eläimille luontainen aloitekyvyttömyys. Eläimet panee liikkeelle enimmäkseen vain viettiperäinen paine, jonka aiheuttaa ravinto, seksi tai uteliaisuus. Kun tällainen mekanismi hallitsee ihmistä, hänellä ei ole todellista vapautta. Toisaalta voima kasvaa silloin kun pidetään polaarisuudet erillään, eli ei mennä niiden mukaan. Gurdjieffin työssä, jota hän kutsui SUUREKSI TYÖKSI, on alusta alkaen ollut mukana teemoja mm;

- Ihminen elää unessa,
- Ihminen on kone,
- Ihmisellä ei ole pysyvää tajuntaa,
- Ihmisellä ei ole pysyvää minuutta
- Ihminen ei pysty tekemään vaikka luuleekin niin.

Ensi kuulemalta yllämainitut lauseet saavat monet hieman hätkähtämään ja epäilemään koko ideaa, mutta pienen tutkimisen jälkeen, jos on rehellinen itselleen huomaa että on vaikea kumota näitä väitteitä. Sanotaankin että ihminen on eräs kosmisen prosessin välijäsen, niin että ”ihmiseksi kutsutun ilmiön” ymmärtäminen edellyttää ihmisen rakenteen ohella myös kosmisen maailman rakenteen tutkimista ja tuntemista. Gurdjieffille selvisi että suurin ihmislouheen heikkous, hänen todellisten vaikeuksiensa ydin,

oli hänen suggeroitavuutensa: alttius ulkonaisille vaikutuksille ja taipumus kulkea joukon mukana. Suggeroitavuus on vain oire: tulos egoismista. Koska ihminen ei tunne omaa itseään, eikä oman mielensä toimintoja ja on yhä suggeroitavissa ja siitä johtuen tietämyksemme omasta itsestämme sisältää paljon kuvittelua niin harrhaisuus johtaa väärään käsityksemme TAJUNNASTA ja sen luonteesta. Se mitä tavallisesti kutsumme tajunnaksi, on vain tajunnan jonkinlaista heijastumaa ja todellinen tajunta on yleensä alitajunnan vankina mistä yleensä olemme tietämättömiä. Kun todellisen tajunnan luonne oli selvinnyt Gurdjieffille oli hänellä tavoite yrittää löytää sellaiset keinot, joilla ihminen pääsisi todellisen tajuntansa ytimeen, kadottamatta kosketustaan ulkopuolella olevaan maailmaan.

Gurdjieffin käyttämä sanonta NELJÄS TIE tarkoittaa sitä että on myös kolme muuta tietä; on joogin tie, munkin tie eli luostari elämä ja fakiirin tie. Neljänestä tiestä käytetään myös sanontaa; NOPEAMMAN KEHITYKSEN POLKU, joka tarkoittaa että ihminen voi, jos on tarpeeksi sitkeä, kärsivällinen, saavuttaa vapauden ”JUURI TÄSSÄ ELÄMÄSSÄ”. Kun ymmärrämme että samsara, jota myös kutsutaan olemassaolon pyöräksi – ei ole mitään muuta kuin tämä meidän elämämme joka vetää kaiken puoleensa ja josta on erittäin hankala päästä irti. Gurdjieff ymmärsi että meillä on sisäisesti mahdollisuus lähteä etsimään nopean muuntumisen polkua. Vaikka edessämme oleva tie ei ole helppo, se on kuitenkin mahdollinen. Tämä ei merkitse vain kahta äärimmäistä vaihtoehtoa – joko täyttää vapautta tai Samsarassa sidottuna olemista – vaan sitä, että otamme vapauden saavuttamiseen juuri tämän elämän aikana. Tällainen mahdollisuus on niillä, jotka kulkevat tasapuolisuuden polkua, mihin eivät sovi äärimmäisyyteen vievät menettelytavat. Sen vuoksi sitä kutsutaan KESKITIEKSI.

Pidän ultrapäivien aikana luentoja aiheesta; ARVOITUKSELLINEN GURDJIEFF, GURDJIEFFIN KYSYMYS JA VASTAUS JA UUDEN AIKAKAUDEN JOHTOAATE.